

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti: Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2025, č. j. MD-3153/2025-910/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2025, č. j. 39 A 3/2025-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dopravní a energetický stavební úřad rozhodl dne 31. 10. 2024 na návrh osoby zúčastněné na řízení o odnětí žalobcova vlastnického práva k pozemkům p. č. 5172/2, 5249/2, 5316/2 a 5638/2 v k. ú. Němčice nad Hanou, a to z důvodu výstavby veřejně prospěšné stavby celostátní dráhy „*Modernizace trati Brno – Přerov, 4. stavba Nezamyslice – Kojetín*“. Náhradu za vyvlastnění stanovil ve výši 129 850 Kč. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalovaný vydal v záhlaví označené rozhodnutí, jehož výrokem I změnil datum narození žalobce a výrokem II odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl. Dospěl k závěru, že žalobce nepřijal nabídku ve výši osminásobku znalecky určené ceny pozemků dle § 3b odst. 1 písm. a) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále „*liniový zákon*“), protože nemohla být práva k pozemkům získána dohodou (subsidiarita vyvlastnění). Splnění zbývajících podmínek pro vyvlastnění dle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), nebylo mezi stranami sporné.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) obdržel prostřednictvím svého zástupce pro řízení před krajským soudem rozsudek krajského soudu dne 5. 9. 2025. Napadl jej kasační stížností, kterou podal osobně dně 17. 9. 2025 a odůvodnil ji toliko obecným odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že řízení v nyní projednávané věci probíhá podle liniového zákona. To potvrzuje příslušnost prvostupňového správního orgánu coby úřadu příslušného pro vyhrazené stavby ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, podle § 16 odst. 3 písm. a) zákona o vyvlastnění, a od něj odvozená příslušnost specializovaného senátu Krajského soudu v Ostravě (§ 7 odst. 4 s. ř. s.). V návěti výrokové části napadeného rozhodnutí je uvedeno, že důvodem vyvlastnění je uskutečnění veřejně prospěšné stavby celostátní dráhy ve smyslu § 1 odst. 2 písm. b) liniového zákona, a žalovaný je nadřízeným správním orgánem příslušným dle § 2e odst. 3 písm. a) liniového zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalovaného byla splněna podmínka subsidiarity vyvlastnění, neboť stěžovatel nepřijal nabízenou náhradu za vyvlastnění ve výši 1 038 800 Kč, která představovala částku zjištěnou znaleckým posudkem a vynásobenou koeficientem dle § 3b odst. 1 písm. a) liniového zákona. Lze tedy uzavřít, že na nyní projednávanou věc se vztahují ustanovení liniového zákona (obdobně též usnesení NSS ze dne 12. 2. 2025, č. j. 8 As 10/2025-16), což přesvědčivě vyplývá z návěti výrokové části a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného.

[5] Aby byla kasační stížnost projednatelná, musí mít všechny zákonné náležitosti, mezi které patří mimo jiné uvedení důvodů, pro které stěžovatel napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 37 odst. 3 a § 106 odst. 1 s. ř. s.). Zásadně platí, že pokud nemá kasační stížnost všechny zákonem předepsané náležitosti, NSS stěžovatele vyzve k odstranění vad ve lhůtě jednoho měsíce (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Liniový zákon však obsahuje odlišnou právní úpravu.

[6] Podle § 2 odst. 8 liniového zákona se nepřihlíží k odstranění vad námitek, odvolání a rozkladu podaných po lhůtě stanovené pro jejich podání právním předpisem, podle kterého se podávají. To platí i pro žaloby proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle věty první i pro opravné prostředky proti rozhodnutím o těchto žalobách. Správní orgán a soud k odstranění nedostatků podání nevyzývají. Tento speciální procesní režim pro opravné prostředky zavedl do liniového zákona zákon č. 465/2023 Sb. s účinností od 1. 1. 2024 a použije se v případě, že kasační stížnost byla podána právě po tomto datu (usnesení NSS ze dne 26. 6. 2024, č. j. 8 As 96/2024-96), což je právě případ stávající kasační stížnosti.

[7] V bodě 25 usnesení č. j. 8 As 96/2024-96 Nejvyšší správní soud výslovně potvrdil, že „§ 2 odst. 8 zákona č. 416/2009 Sb. představuje speciální úpravu vůči § 106 odst. 3 s. ř. s. a je třeba jej vykládat tak, že shledá-li soud, že kasační stížnost ve věcech týkajících se přezkumu rozhodnutí vydaných v režimu zákona č. 416/2009 Sb. nemá všechny náležitosti (zde chybějící důvody kasační stížnosti), k odstranění shledaných vad stěžovatele nevyzývá. Odstraní-li pak stěžovatel vady kasační stížnosti po uplynutí lhůty k jejímu podání, soud k nim nemůže přihlížet.“ NSS proto v souladu s § 2 odst. 8 liniového zákona stěžovatele nevyzval k odstranění vad kasační stížnosti. Ostatně stěžovatel mohl jen stěžít tento nedostatek včas napravit, protože kasační

pokračování

stížnost podal dne 17. 9. 2025, tedy pouhé dva dny před uplynutím dvoutýdenní lhůty pro její podání.

[8] Protože stěžovatel ve včasné kasační stížnosti neuplatnil žádné konkrétní důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá, a ani kasační stížnost ve lhůtě pro její podání nedoplnil, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (shodně též usnesení NSS ze dne 6. 8. 2024, č. j. 2 As 157/2024-26). Soud dodává, že důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. nemůže být pouhá citace (části) tohoto ustanovení, jak to učinil stěžovatel. Musí jít o vymezení konkrétních pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 24. 10. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, či ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 62/2020-47).

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. S ohledem na neodstranitelnou vadu kasační stížnosti soud stěžovatele ani nevyzýval k zaplacení soudního poplatku ani k doložení zastoupení advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. K tomu soud pouze stručně uvádí, že k zastoupení obecným zmocněncem v této věci nepřihlíží a komunikuje proto přímo se stěžovatelem, neboť § 105 odst. 2 s. ř. s. připouští jeho zastoupení pouze advokátem, případně, za podmínky splnění potřebného vzdělání, též zaměstnancem či členem. Stěžovatelem je samozřejmě ten, kdo podal kasační stížnost. Ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s., na které poukázal obecný zmocněnec stěžovatele, tak právě označuje v první řadě za účastníka řízení stěžovatele. Až dalšími účastníky řízení jsou zbývající účastníci řízení před krajským soudem.

[10] Osoba zúčastněná na řízení má právo je náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud však žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil. Proto rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. října 2025

Petr Mikeš
předseda senátu